

TJUGONIONDE SÖNDAGEN "UNDER ÅRET"

ÅRGÅNG B

Första läsningen: **Jes 53:10-11** (*När hans elände är över skall han se ljuset*)

Profeten Jesaja förutsåg Kristi lidanden. I "sångerna om Herrens tjänare" (Jes 42:1-9; 49:1-9; 50:4-9; 52:13 – 53:12) såg han något "helt nytt" komma (Jes 42:9; jfr 65:17; 66:22): en mild och kraftfull lärare som samlar och tröstar Gudsfolket. Han kommer att misshandlas och skymfas, ja dödas för att *sona allas skuld*. "Tjänaren" bär folkets straff, i "vårt ställe", vi "friköps", säger Jesaja (Jes 52:3, 9; jfr 63:9). Gestalten var och är en gåta för judarna. Han stämde inte in på någon de kände. Diakonen Filippus förklarade för en etiopisk gudfruktig hovman att profetian syftade på Jesus (Apg 8:26-39).

Att tvingas bära någon annans skuld brukar vi uppfatta som gravt orättvist. Men Jesus gör sig *frivilligt* till ett skuldoffer (v. 10, dvs. dödas). Denne Guds tjänare "ger rättfärdighet åt många" (v.11). Hur går det till? Blir vi goda bara av att han straffas för att vi varit onda? Ja, om vi ser **kärleken** bakom och tar emot den. Då fylls vi av tacksamhet och **görs rättfärdiga**, vi blir en *ny skapelse* (2 Kor 5:17), *förvandlas till en och samma avbild* (2 Kor 3:18) och för att *förbli* i honom och *leva* som han (1 Joh 2:6). Då förblir också Gud i oss (1 Joh 4:16).

Andra läsningen: **Hebr 4:14-16** (*Låt oss frimodigt träda fram till nådens tron*)

Hebreerbrevet är en mäktig redogörelse för varför Jesus, Guds Son, kan kallas för **vår överstepräst**. En översteprästs förnämsta privilegium var att (som den ende i folket) en gång om året träda in i templets Allraheligaste, där Guds Närvaro vilade över "nådens tron" (v. 16), dvs. det gyllene locket över förbundsarken (2 Mos 25:22; jfr 30:6; 4 Mos 7:89). Han stänkte blod från offerdjur på locket och försonade så folket med Gud. Den överstepräst vi har, Jesus, är full av empati (v. 15). Han känner våra svagheter. Han uthärdade motgångar som vi. Var inte rädd. Du får med honom träda in i det allraheligaste, "förbjudna" rummet, dvs. be till din Fader när som helst du behöver hjälp.

Evangelium: **Mark 10:35-45** (*Människosonen har kommit för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många*) (Alternativ, kortare läsning: Mark 10:42-45)

Apostlarna Johannes och Jakob träder fram till Jesus som till en kung. Förstår de vad de ber om? Dessa två bröders vrede flammar så lätt upp (Luk 9:54, Jesus kallade dem "åskans söner" i Mark 3:17!). Kan de följa Gud när *han* bromsar sig själv och vänder *sin* berättigade vrede "inåt" (jfr Hos 11:5-11)? Kan de dricka *vredens bägare* (Jes 51:17-23; jfr Upp 14:10; 15:7) som Jesus ska dricka i syndares ställe (Joh 18:11)? "Ja, det kan vi" svarar de ivrigt. Jesus förutser deras apostoliska lidanden (v. 39): Jakob halshöggs (Apg 12:2) och Johannes torterades (enligt legenden). Men även om man lider för tron har man inga

rättigheter att stå över andra (v.42f). I Jesu rike dominerar man inte. Där tjänar man. Påven kallas ”Guds tjänarens tjänare”.

MÅNDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 2:1-10** (*Gud har uppväckt oss med Jesus och gett oss en plats i himlen*)

Djävulen härskar i ”luftens rike” (v. 2). I en fysiskt ren miljö kan atmosfären ändå vara *andligt kvävande*: där egoism, begär och olydnad mot Gud härskar går allt bokstavligt åt helvete. V. 6: att vi redan är ”uppståndna” och ”i himlen” betyder: vi lever på *hoppet* om det, vi tar med rätta ut glädjen i förskott. Vi gör goda, inte högmodiga, gärningar på vägen dit (v. 9-10).

Evangelium: **Luk 12:13-21** (*Allt du har lagt på hög. Vem skall få det?*)

Jesus vägrar vara familjejurist (v. 14). Det fanns gott om skriftlärda man kunde vända sig till med dylikt. Jesus lyfter fram *habegäret* som splittrar familjer (inte minst vid arvstvister). **Den girige blir ensam**. Observera den rike dåren: Gud ger honom stora gåvor, och han gratulerar sig själv. Han tackar varken Gud eller någon människa. En otypisk scen: annars vimlar det av aktörer i Jesu liknelser. Den här storbonden ser bara sig själv och sitt. Var är familjen, de fattiga, alla andra? Han river lador enbart för att bygga större – men hos grannen är det kanske tomma lador och barn med tomma magar? Invaggad i säkerhet tror han att han ska leva länge och njuta av ”sina” rikedomar. Han anar inte döden som flåsar honom i nacken. Som när någon precis har nått pensionsåldern, glad, spänstig och rik – och så kommer chockbeskedet om framskriden cancer. Gud frågar i v. 20: ”*allt som du har samlat på hög, vem skall få det?*” Frågan talar till mannens samvete: ännu hinner han göra gott. ”Snabba dig”, hör vi Gud säga, ”din stora skörd ruttnar snart, och tjuvar bryter sig in och tar allt av värde. Vill du dö och tvingas höra Herrens röst: *Jag var hungrig och ni gav mig inget att äta*” (Matt 25:42)? Vem känner inte oro vid denna text? Men Gud är god och generös mot alla. Att äta, dricka och vara glad är inte fel (v. 19; jfr Pred 2:24). Samla gärna en liten förmögenhet så att du klarar en eventuell ålderdom – men dela vad du inte behöver med dem som inte fick ut lika bra livsskörd som du.

Håll falskhet och lögn ifrån mig, och gör mig varken fattig eller rik. (Ords 30:8)
--

TISDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 2:12-22** (*Kristus är vår fred och han har gjort de två lägren till ett*)

Paulus talar här till hednakristna, dessa som många judar föraktade som ”oomskurna” (v. 11). Vid den tiden fick de inte tillträde till de inre delarna av templet i Jerusalem utan fick hålla till utanför tempelområdet på ”hedningarnas förgård”. Skyltar hotade med dödsstraff om någon överskred ”skiljemuren” (jfr v. 14). Kyrkan är ett nytt tempel som välkomnar judar och hedningar. De står där som två murar som hålls ihop av Messias Jesus, *hörnstenen* (jfr v. 20; Jes 28:16; 1 Pet 2:4-6).

Evangelium: **Luk 12:35-38** (*Saliga de tjänarna, när han finner dem beredda*)

Man *fäste upp* kläderna när man skulle gå ut eller börja arbeta (som prästen och ministranten gör med sitt *cingulum*, det rep eller band som håller samman den vita långskjortan, *alban*). Man lät kläderna hänga löst när man blev ledig och vilade sig. Denna liknelse handlar om att troget vaka och invänta Kristi återkomst. Herren kan dröja länge. Hem från ett bröllop (v. 36) kommer man inte tidigt på kvällen utan sent! Husets tjänare kunde rimligen gå och lägga sig och kanske turas om att vakta porten, men i denna liknelse är de alla uppe, och facklorna är tända. De vill inte bara *tjäna* utan *glädja* sin herre så att han kan känna sig riktigt välkommen hem. Därför blir han så rörd och tacksam att han spontant anordnar festmiddag *för dem!* Han tar så att säga bröllopsglädjen med sig hem och inbjuder hela personalen på efterfest. Gud betjänar sina trogna! (Joh 13:2f; Luk 22:27). När vi lever för honom får vi inte alltid vad vi kräver eller förväntar eller är vana vid utan – något mycket större.

Jag är Herrens tjänarinna. Må det ske med mig som du har sagt

ONSDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 3:2-12** (*Kristi hemlighet har nu uppenbarats*)

Jesus hade redan antytt den hemlighet Paulus här nämner: att evangeliet skulle nå ut till *jordens yttersta gräns* (Apg 1:8). Hans kyrka skulle göra *alla folk till lärjungar* (Matt 28:19). Att inse att detta innebar verklig enhet mellan judar och hedningar, *utan lagens ok*, tog tid. Ända tills apostlakonciliet, ca 49 (v. 5; jfr Apg 15:7 f).

Evangelium: **Luk 12:39-48** (*Av den som har fått mycket skall det krävas mycket*)

Igår jämförde Jesus sin återkomst med en gladlynt och generös husbonde som kommer hem efter en bröllopsfest. I dag är det tal om en smygande, ovälkommen förbrytare (v. 39-40). Bilden av *tjuven* är överraskande och har en lätt skrämmande underton (som i Upp 16:15), men det är också meningen, ty Kristi återkomst är *räkenskapens dag*. Naturligtvis blir Petrus orolig och vill veta om han tillhör dem som ska överraskas eller kanske får tid att förbereda sig (v. 41). I skaran av tjänare har Petrus störst ansvar (som talesperson och huvud för apostlakollegiet, jfr t.ex. Matt 16:16-19; Luk 22:32; Joh 21:15f). Den särskilt betrodde aposteln får nu veta vilken belöning som väntar ifall han förblir trogen i sin tjänst, och vilka straff han ska få om han utnyttjar sin position i kyrkan till ett liv i lyx och maktfullkomlighet. Petrus (och efter honom varje påve) är i sanning den som *har anförtrotts mycket* (v. 48 – ja *nycklarna till himmelriket*, Matt 16:19). Vi har alla på var vårt sätt fått mycket, t.ex. *kunskap*, som vi ska bruka rätt. Spöstraffen i v. 47-48 är förstås symboliska: chefen för tjänarstaben ska själv få märka hur det känns att bli misshandlad (v.45). Den förmildrande omständighet (okunskap) som nämns vid utmätandet av straff påminner om skiljandet mellan ”lätta” och ”allvarliga” synder beroende på graden av subjektiv insikt (*Katolska kyrkans katekes*, nr. 1860).

Slappna inte i er iver, håll er brinnande i anden. Tjåna Herren (Rom 12:11).
--

TORSDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 3:14-21** (*Var stadigt rotade i Jesus tills hela Guds fullhet uppfyller er*)

Allt kommer från Gud och går till Gud. Tron (och dopet) förnyar oss till att alltmer bli en bild av Skaparen. Vi är planterade och har våra rötter i kärleken från Gud (v. 17). Dimensionerna i v. 18 syftar antingen på *det nya templet* i Hes kap 42; 47; 48 (jfr Upp 21:9-27) – vi är Guds nya tempel – eller på Messias överflödande kärlek (v. 19-20).

Evangelium: **Luk 12:49-53** (*Jag är här inte för att skapa fred utan splittring*)

Johannes Döparen förkunnade att Frälsaren skulle komma "med eld" (Luk 3:16; jfr Mal 3:2-3). Jesus bekräftar här detta (v. 49). Vad menas? Eld som kastas över jorden är en ohygglig bild. Den påminner om prövningar (1 Pet 4:12) och dom (Luk 3:17), ja, världens undergång (jfr 2 Pet 3:10). Det fanns alltid *eld* i Jesu ord. Många fick för sig att han var *Elia* (Mark 8:28), profeten på vars bön Gud sände ned eld från himlen på Karmelberget (1 Kung 18:16-40). Även *Mose* kändes nära i Jesu ord, han som kallades vid berget Sinai genom den *brinnande törnbusken* som inte släcktes (2 Mos kap. 3) – likt evighetslampan i kyrkan i

dag. Mose var den som vid samma berg under *eld* och då från himmelen fick ta emot tio Guds bud (2 Mos 19:16 f). Kring dessa två hjältar från olika tider fanns det alltid konflikt, och Jesus förutser att det blir så bland hans lärjungar också. ”Räkna med problem. Tror ni att Messias ska komma med ett fredsrrike? Inte i första hand. Alla relationer, även inom familjen, kommer att belastas av att ni tillhör mig”. Men eld *renar* också (Sak 13:9; Mal 3:2 f), och den lyser och värmer. Så säger lärjungarna efter mötet med den Uppståndne vid Emmaus: ”*Brann* inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen?” (Luk 24:32). Den helige Andes ankomst över urkyrkan vid pingsten ledsagades av något som liknade eld (Apg kap. 2). Anden har eldens ”form” – som Jesu ord. Kärlekens Ande får honom att gå korsets väg för oss (= ”dopet” som nämns i v. 50; jfr Mark 10:38). Vi ska bli ljus som han. Jesus säger: *Håll lamporna brinnande* (Luk 12:35).

Elden skall ständigt hållas brinnande på altaret, den får aldrig slockna (3 Mos 6:12).

FREDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 4:1-6** (*En är Herren, en är tron, ett är dopet*)

Mänsklighetens nya enhet som Kristus har skänkt världen genom sin död (Ef 2:14-17) är **kyrkan**. Förstör inte Jesu verk, undvik splittring i kyrkorna! Paulus understryker det i v. 1 genom att säga att han själv är *fånge för Herrens skull* (”därför ska ni lyssna till mig!” – det känns nästan hur han darrar på rösten). De sju gånger ”en” eller ”ett” i v. 4-5 förstås bäst som ”samma”, d.v.s. *samma tro, samma dop*.

Evangelium: **Luk 12:54-59** (*Varför kan ni inte tyda vilken tid det är?*)

Vilket väder blir det? Det kan SMHI svara på. Hur gottgör vi våra synder? Det vet vi inte. Vi vill inte veta. Johannes döparen och Jesus har predikat klart och tydligt om **bot** men vi vill inte ta till oss deras ord. Jesus lärde oss **Fader vår**, och i den bönen medger vi att vi står i *skuld* till Gud (Matt 6:12). Skuld är en ekonomisk term: Gud är *kreditor*, vi är *debitorer*. I juridiska termer blir det att Gud är *kärande* eller *målsägande* och vi är *svarande*. Vi ligger illa till, ty Gud är också *domaren* och *indrivaren* (v.58). Om den jordiska kronofogden ringar på dörren blir vi genast inställsamma och lovar bot och bättring. Men Gud som vill att vi ska förlika oss med honom låtsas vi inte om. Vi riskerar att hamna i hans *fängelse* där man sitter tills *sista öret* är betalt (v. 58-59). Jesus talar här (som i Matt 18:34) om ett *tidsbegränsat straff efter döden* (till skillnad från helvetet som är evigt, se Mark 9:44; Matt 25:41), en smärtsam botgöring i efterhand, det

som vi kallar **purgatorium** (reningsorten) eller **skärselden** (*Katolska kyrkans katekes*, nr 1030-1032). Där ska alla halvhjärtade, obotfärdiga kristna gråta. De ska visserligen bli frälsta sedan, *men som ur eld* (1 Kor 3:15). Gud tar synden på allvar. Vår ovilja att göra bot har följder. ”Det där är inte min bild av Gud” säger några. OK. Men det är Jesu bild.

Förslag till fredagsoffer: Göra en extra, frivillig bot för de synder jag biktade senast.

LÖRDAGEN I 29 VECKAN ”UNDER ÅRET”

Första läsningen: **Ef 4:7-16** (*Genom Kristus, kyrkans huvud, växer hela kroppen till*)

Den gamle aposteln hade i sitt fängelse knappast några böcker. Han citerar i v. 8 Ps 68:19 ur minnet, inte exakt. Han tänker på Kristi triumferande himmelfärd som har låtit gåvor regna över jorden = den helige Ande? Kyrkans olika ämbeten och uppdrag? (v. 11). Kungens byte (”fångar”) är tillfångatagna fiender (död, synd) och befriade vänner (rättfärdiga i dödsriket från Gamla testamentet som väntat på frälsningen).

Evangelium: **Luk 13:1-9** (*Om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet som de*)

Här får vi två dagsaktuella nyheter från Jesu vardag. Den romerske prefekten Pilatus massaker mot pilgrimer från Jesu hemtrakter var ren terror. ”Hur kunde Gud tillåta detta?” frågar fromma judar, liksom efter rasolyckan i Jerusalems dåvarande södra mur (Siloatornet). I vår tid undrar vi varför Gud tillåter att kyrkor bränns ner, städer bombas och oskyldiga människor dödas och jagas på flykt. Barn dör i cancer – är det rättvist? Guds agerande är vi dock inte herrar över, hans hand är med i allt som sker (Matt 10:29f), men vi kan inte veta *varför* saker sker och vi kan aldrig döma Gud (Jes 55:8-9; Job 42:3; Syr 42:21; Rom 11:33f). Kanske sker det för att förhindra något ännu värre? Vad vet vi? Även vårt *jämförande med andra människors andliga tillstånd* (på gott och ont) är meningslöst (v. 2 och 4). Vilka syndare är värst? Vilka helgon är störst? Allt vi kan se är att **vi själva behöver omvändelse**. Den milde trädgårdsmästarens förbön i v. 7 har förebilder i Gamla testamentet (t.ex. Abraham, 1 Mos 18:16 ff, eller Mose, 2 Mos 32:9f). Han står väl här för Jesus och/eller kyrkan. Vår omvändelse brådskar, tiden är knapp. Men varför väntar Gud med att svinga yxan (jfr Matt 3:10)? *Alla skall få tid att omvända sig* (2 Pet 3:9). Räkna ändå med risken för en plötslig dom.

Jag längtar efter Herren mer än vaktarna efter morgonen (Ps 130:6).